

๕๕๕

วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๖๑๒

กษ

๕๕๕

กษ

พระราชกฤษฎีกา

ถอนการหวงห้ามที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ที่ป่าไผ่คดศอก ตำบลขุนทะเล ที่อำเภอเมืองสงขลา
อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
พุทธศักราช ๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐)

อาทิตย์ ที่พารา

พล. อ. พิษณุพร โยอิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เล่ม ๕๕ หน้า ๑๑๓ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๙ กันยายน ๒๔๘๕

โดยที่เห็นสมควรออก การหวงห้าม ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งได้หวงห้ามไว้สำหรับเลี้ยงสัตว์พาหนะที่ป่าไผ่ดงสอ ตำบลขุนทะเล กิ่งอำเภอลานสะกา อำเภอบึงนาราง จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อประโยชน์ของประชาชนได้ใช้ที่ประโยชน์ยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกาถอนการหวงห้ามที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ป่าไผ่ดงสอ ตำบลขุนทะเล กิ่งอำเภอลานสะกา อำเภอบึงนาราง จังหวัดนครสวรรค์ พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ถอนการหวงห้ามที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ป่าไผ่ดงสอ ตำบลขุนทะเล กิ่งอำเภอลาน

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

๕๕๖
การ
หน
ว
อ
ไ
แ
ป
ค
ไ
บ
บ
น

วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๑๔

สภา อำเภอมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
ซึ่งได้หวงห้ามไว้ตามประกาศข้าหลวงประจำจังหวัดนครศรี
ธรรมราช ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๖

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
การให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

ที่ป่าไผ่คอก ออก ซึ่งได้หวงห้ามไว้ตามประกาศข้าหลวงประจำ
จังหวัดนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ อยู่หมู่
บ้านที่ ๒ ตำบลหนองทะเล ถึงอำเภอด่านสะกา อำเภอมืองนครศรี
ธรรมราช การที่ทางราชการหวงห้ามไว้เพื่อให้ราษฎรนำสัตว์ไป
เลี้ยง แต่ปรากฏว่าที่ดินรายนี้ราษฎรนำสัตว์พาหนะไปเลี้ยงเป็น
จำนวนมาก โดยไปอาศัยเลี้ยงในที่ดินว่างเปล่าแปลงอื่นอันอยู่ติดต่อกัน
ใกล้ชิดกับบ้านเรือนราษฎรซึ่งสะดวกกว่า จึงได้ตราพระราชกฤษฎ
ีกาถอนการหวงห้ามที่ดินรายนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ราษฎรผู้ไม่มี
ที่นาได้จับจองทำประโยชน์ต่อไป

